

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การที่ประเทศชาติต้องสูญเสียประชากรไปเพราะการกระทำอัศวินาฆาตกรรมนั้น เป็นเรื่องที่น่าวิตกและน่าเสียดายเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากการสูญเสียที่เปล่าประโยชน์

การกระทำอัศวินาฆาตกรรมนั้นคือการทำลายตัวเองก่อนจะถึงวาระอันเป็นไปตามธรรมชาติ โดยทั่วไปการกระทำอัศวินาฆาตกรรมนั้นเกิดจากการหนีจากสภาวะของชีวิตที่ไม่อาจจะทนได้ เช่นการสูญเสียความรัก ความเจ็บป่วย การเสื่อมเสียเกียรติ ความยากจน ฯลฯ ซึ่งเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจากภายนอกเท่านั้น แต่สภาวะที่คนไม่อาจจะทนทานได้ ไม่ใช่เกิดจากตัวการที่อยู่ภายนอกเท่านั้น ยังมีแรงกดดันจากภายในอันได้แก่แรงขับ การพัฒนาการของโครงสร้างบุคลิกภาพ ฯลฯ อีกด้วย จึงมีผู้ศึกษาถึงสาเหตุที่ทำให้คนกระทำอัศวินาฆาตกรรม และตั้งทฤษฎีทั้งทางจิตวิทยา และทางสังคมวิทยา

ฟรอยด์ (Freud) ได้จัดโครงสร้างของบุคลิกภาพออกเป็น ๓ ระบบคือ อิด (id) อีโก (ego) และซูเปอร์อีโก (superego) พฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากการทำงานของทั้งสามระบบนี้ร่วมกัน อิดเป็นระบบที่ทำงานในไร้ร่างกายลดความตึงเครียด แสวงหาความสุขสบายให้แกร่างกาย และหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด ซึ่งพฤติกรรมจะออกมาในรูปของจินตนาการ และห่างไกลจากความจริง อีโกทำงานโดยสอดคล้องกับหลักความจริงของโลกภายนอก (reality principle) คือบอกผลว่าประสบการณ์อันไหนเป็นไปได้หรือไม่ และควบคุมการทำงานที่ขัดแย้งกันของอิดและซูเปอร์อีโกให้ผสมผสานกัน ส่วนซูเปอร์อีโกทำงานออกมาในรูปจริยธรรมโดยไมคำนึงถึงความสุขสบายก็ดกั้นแรงผลักดันของอิด โดยเฉพาะเรื่องของกามารมณ์ และความก้าวร้าวที่สังคมไม่ยอมรับ ชักจูง

1

Calvin S. Hall, and Gardener Lindzey, Theories of Personality,
(New York: John wiley & Sons, Inc., 1970), pp.32 - 35

อีโกให้มีศีลธรรมและไปสู่ความเพียบพร้อมสมบูรณ์ พรอยด์^๒ จึงอาศัยพัฒนาการของโครงสร้างบุคลิกภาพทั้งทฤษฎีจิตวิมาตกรรมขึ้น โดยกล่าวถึงสาเหตุสำคัญที่ทำให้คนกระทำจิตวิมาตกรรมว่าเป็นผลของการแตกแยกของระบบอีโก และ ซุปเปอร์อีโก ทำให้เกิดอาการสองฝักสองฝ่ายอย่างรุนแรง คือต้องการความสุขทางเพศโดยทำให้คู่วรมรสเจ็บปวด ซึ่งเรียกว่าซาดิสม์ (sadism) พร้อม ๆ กับปรารถนาจะปกป้องคุ้มครองตนเอง เมื่อความรู้สึกประการหลังหมดไป ซุปเปอร์อีโกก็ทำหน้าที่เหมือน (identification) กับคนรักหรือสิ่งที่รัก การกระทำจิตวิมาตกรรมจึงเป็นการทำร้ายสิ่งที่คนรักให้เจ็บปวด และแอนนา พรอยด์^๓ (Anna Freud) ยังได้เพิ่มเติมว่าการกระทำที่หันเข้าหาตนเองนี้จะรุนแรงขึ้นด้วยการที่คนทำหน้าที่เหมือนกับสิ่งที่รุกราน (aggressor)

นอกจากสาเหตุซาดิสม์ แล้ว พรอยด์^๔ ยังได้ตั้งข้อสมมุติในเรื่องสัญชาตญาณความตาย (death instincts) ไว้ว่า บุคคลมีความปรารถนาที่จะไปสู่ความตายภายใต้จิตไร้สำนึก การที่คนฆ่าตัวเองเป็นเพราะแรงจูงใจที่เกิดจากสัญชาตญาณความตายมีเหนือกว่าสัญชาตญาณความมีชีวิต (life instinct) การที่คนแสดงความก้าวร้าว เป็นการทำลายตนเองด้วยการนำตนเองออกไปปะทะกับผู้อื่น

ชไนค์แมนและฟาร์เบอร์^๕ (Shneidman & Farberow) ยังได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับการกระทำจิตวิมาตกรรมว่า เกิดจากแรงขับ (motives) ที่ซับซ้อน แยกสาเหตุได้ดังนี้

² Edwin S. Shneidman, Norman L. Farberow, Clues to Suicide (New York: Mc Graw - Hill Book Co., 1957), pp. 11 - 12

³ Shneidman and Farberow, loc. cit.

⁴ Hall and Lindzey, ibid., p. 39

⁵ Shneidman and Farberow, loc. cit.

- ๑. เพื่อลงโทษสิ่งที่ทำให้คับข้องใจ ผู้ที่กระทำต่อเขาจะรู้สึกเสียใจ มองเห็นความสำคัญของเขามากขึ้น และเมื่อเห็นผลของการกระทำอิริยาบถกรรมจะรู้สึกท้อว่าผิด
  - ๒. เพื่อลงโทษตนเอง โดยเชื่อว่าตนเองเลว (bad me) ที่ทำให้เกิดความทุกข์ การกระทำอิริยาบถกรรมถือว่าเป็นการชำระความผิดของตน เพื่อจะได้เกิดใหม่เป็นคนที่ดีกว่าเดิม
  - ๓. ความเชื่อที่ขัดแย้งกัน ผู้กระทำอิริยาบถกรรมเชื่อว่าการทำลายตนเองไม่ใช่การสิ้นสุดของการมีชีวิต หลังจากลงโทษตัวเองและคนอื่นโดยละชีวิตไปแล้ว เขาคิดว่าจะมีชีวิตอย่างมีความสุข
- นอกจากทฤษฎีของฟรอยด์แล้ว ยังมีทฤษฎีอิริยาบถกรรมของ เมนนิงเงอร์ (Menninger) อีกที่นับว่าสำคัญ ทฤษฎีนี้กล่าวถึงสาเหตุการกระทำอิริยาบถกรรมออกเป็น ๑) ความต้องการฆ่า (wish to kill) เป็นแรงกระตุ้นที่ขยับมาจากความก้าวร้าวขั้นปฐมภูมิ โดยที่บุคคลกระทำตนเป็นสิ่งภายนอกซึ่งเขาปรารถนาจะ ฆ่า และแรงกระตุ้นที่ขยับออกมาทำให้เกิดความต้องการจะฆ่าตนเอง ๒) ความต้องการถูกฆ่า (wish to be killed) เป็นการยอมจำนนต่อความเจ็บปวดทรมานไปจนถึงที่สุดคือความตาย ทั้งนี้เพราะความเจ็บปวดที่ไคร้ม เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความสุข เกิดจากสัญญาญาณความก้าวร้าวที่ทำงานในระดัวจิตไร้สำนึก และความสำนึกผิด (guilt) การที่ตนไคร้มความเจ็บปวดไปจนถึงความตายทำให้จิตไร้สำนึกไคร้มความพึงพอใจ เช่นความสุขทางกามารมณ์ ขณะตนเองไคร้มความเจ็บปวดที่เรียกว่า มาโซคิซึม (masochism) การสำเร็จความไคร้มด้วยตนเองของเด็กชาย (masturbation) ก็เป็นการทำร้ายตนเองในแนวทางนี้เหมือนกัน ๓) ความต้องการตาย (wish to die) สาเหตุนี้มีข้อสมมุติฐานว่าผู้กระทำอิริยาบถกรรมต้องการที่จะเปลี่ยนจิตใจเสียใหม่โดยมีความเข้าใจว่า ความตายเป็นการหนีไปเสียเพื่อจะได้กลับมาใหม่ และความแตกต่างระหว่างจิตสำนึกกับจิตไร้สำนึกในความต้องการตาย และไม่ต้องการตาย เป็นผลให้เกิดความขัดแย้ง (conflict) อันนำไปสู่การกระทำอิริยาบถกรรม ซึ่งอาศัยสัญญาญาณความตายเป็นปัจจัยสำคัญด้วย จึงจะเห็นได้ว่าบุคคลบางพวกพึงพอใจที่จะทำสิ่งที่เสี่ยงกับความตาย เช่น นักแข่งรถ นักไต่เขา นักแสดงกายกรรม ฯลฯ

ในการวิเคราะห์สาเหตุอภิวินิยามกรรมทางสังคมวิทยา นักสังคมวิทยาชาวฝรั่งเศสชื่อ เคอร์เฮม⁷ (Durkheim) ได้ศึกษาสาเหตุและกึ่งเหตุอันเนื่องกัน โดยอธิบายว่า การที่คนจะกระทำอภิวินิยามกรรมมีสาเหตุมาจากสภาพแวดล้อมภายนอกอย่างหนึ่ง และธรรมชาติภายในร่างกายของแต่ละบุคคลอันได้แก่โครงสร้างทางชีวภาพ (biological) และกายภาพ (physical) อีกอย่างหนึ่ง ซึ่งสาเหตุทั้งสองประการนี้ก่อให้เกิดอารมณ์ นิสัยใจคอ ระบบประสาทแตกต่างกัน ความสามารถในการปรับตัว เข้ากับสภาพแวดล้อมจึงขึ้นอยู่กับธรรมชาติของแต่ละบุคคล และสภาพของกลุ่มสังคมก่อให้เกิดความโน้มเอียงในการกระทำ การกระทำอภิวินิยามกรรมจึงแบ่งออกได้เป็น ๓ ลักษณะคือ ๑. อีโกอิตติก (Egoistic) เป็นลักษณะการทำลายชีวิตของตนโดยมีถึงตนเองมากกว่าผู้อื่น อันได้แก่บุคคลกระทำอภิวินิยามกรรมเมื่อมีปัญหาและไม่สามารถจะไปให้ถึงจุดหมายของตนใด ๒. การเสียสละชีวิตเพื่อส่วนรวม เรียกว่า แอลทรูอิตติก (Altruistic) เป็นลักษณะการทำลายชีวิตเพื่อประโยชน์ของผู้อื่นไม่ใช่เพื่อตนเอง พลังงานที่ใช้ทำลายตนเองนั้นเกิดเป็นอารมณ์ที่รุนแรง มีเหตุผลและความตั้งใจจริง การกระทำเป็นไปโดยจิตสำนึกของตนเพื่อหน้าที่การงาน วินัย ใฝ่หาความตายของหน่วยกล่าตาย นักบินของญี่ปุ่นที่นำเครื่องบินดำลงไปในเรือรบอเมริกันในสงครามโลกครั้งที่สอง ฯลฯ ๓. การทำลายตนเองเมื่อเกิดความขัดแย้งทางอารมณ์อย่างรุนแรง เรียกว่าอะโนมิก (Anomic) ทั้งนี้เนื่องมาจากคุณค่าทางสังคมของบุคคลผู้นั้นไม่สามารถจะไปกันได้กับสถานะวิกฤตที่เป็นอยู่ ทำให้เกิดความรู้สึกสูญเสียสถานภาพของตนไป เช่นคนที่ประสบความหายนะของตกอยู่ในสภาพต่ำกว่าเดิม เมื่อพบสภาพชีวิตใหม่ไม่ใ้เกิดเกิดความหวัง ชีวิตไม่มีความหมายจึงละทิ้งชีวิตไปเสีย

เคอร์เฮม ยังได้เน้นว่าคนที่เข้าใกล้ชีวิตผู้อื่นจะกระทำอภิวินิยามกรรมน้อยกว่าคนที่มีความสัมพันธ์แยกตัวจากผู้อื่น คนแต่งงานแล้วจะไม่ทำลายตนเองเท่าคนโสด หม้าย หรือคนหย่าร้าง คนอาศัย

7

Emile Durkheim, Suicide (Translated by Spaulding)
(London: Lowe & Brydone, Ltd., 1952), pp.297 - 299

8

Leonard Berkowitz, Aggression (New York: Mc Graw - Hill
Book Co., Inc., 1962) p.325

อยู่ในเมืองทองเกี่ยวข้องกับคนไม่รู้จัก มีการคิดต่อกันด้วยเรื่องไม่ใช่ส่วนตัว เพราะฉะนั้นจะมี อัตราอัตวินิบาตกรรมสูงกว่าคนที่ใช้ชีวิตผูกพันกับสังคมอย่างใกล้ชิด เช่นคนที่อาศัยในชนบท

เฟรเดอริค และ เลค (Frederick & Lague) รายงานว่าเมื่อระหว่าง ๒๐ ปีที่แล้ว (๑๙๕๒ - ๑๙๗๒) อัตราอัตวินิบาตกรรมในสหรัฐมีรอยละหนึ่งของความตายทั้งหมดในแต่ละปี และเป็นความตายที่อยู่ในลำดับที่ ๑๐ แต่รายงานนี้อาจไม่เพียงตรงนัก เนื่องจากบางสังคมมีวัฒนธรรมและข้อห้ามทางศาสนาที่ไม่อนุญาตให้บุคคลกระทำอัตวินิบาตกรรม ดังนั้นการตายโดยสาเหตุอัตวินิบาตกรรมจึงถูกตัดสินให้เป็นการตายโดยอุบัติเหตุ จากเหตุผลเหล่านี้มักจับยาก และผู้ที่ทำงานป้องกันอัตวินิบาตกรรมเชื่อว่าอัตวินิบาตกรรมอาจอยู่ในลำดับที่ ๕ - ๖ มากกว่าจากการสำรวจในระหว่าง ๑๐ ปีที่แล้ว (๑๙๖๒ - ๑๙๗๒) พบว่าอัตวินิบาตกรรมเพิ่มเป็นสองเท่า และคนที่อาศัยอยู่ในเมืองมีแนวโน้มกระทำอัตวินิบาตกรรมสูงขึ้น

ในประเทศไทย^{๑๐} พบว่ามีผู้ถึงแก่ชีวิตเพราะกระทำอัตวินิบาตกรรมดังนี้

พ.ศ. ๒๕๑๐	จำนวน	๑๑๔๑	ราย
๒๕๑๑	"	๑๒๔๑	"
๒๕๑๒	"	๑๒๕๓	"

ซึ่งจะเห็นได้จากตัวเลขเหล่านี้ว่า การกระทำอัตวินิบาตกรรมมีแนวโน้มสูงขึ้น ผู้วิจัยเห็นว่าในต่างประเทศหลายประเทศได้มีการศึกษาเกี่ยวกับการกระทำอัตวินิบาตกรรมและสามารถหาทางช่วยเหลือป้องกันให้อัตราการกระทำอัตวินิบาตกรรมลดน้อยลงได้ โดยตั้งองค์การป้องกันอัตวินิบาตกรรมขึ้นเช่น ฟรีเวนชัน ออฟ ซุยไซด์ ออร์กาไนเซชัน (Prevention of Suicide Organization) ในซานฟรานซิสโก (San Francisco) หรือสถาบันสุขภาพจิตแห่งชาติในแมริแลนด์ (Maryland) ที่มีชื่อว่า NIMH (National Institute of Mental Health) ซึ่งมีหน่วยงานที่ศึกษาการป้องกันอัตวินิบาตกรรม แต่ในประเทศไทยเรายังไม่มีผู้ริเริ่มหาทางป้องกัน

อติวิฆาตกรรม ในฐานะที่ผู้วิจัยศึกษาทางจิตวิทยา จึงมีความเห็นว่าผลของการศึกษาทางจิตวิทยา อาจจะช่วยให้หาแนวทางป้องกันการสูญเสียชีวิตคนด้วยวิธีดังกล่าวได้บ้าง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สมพรและเกรียงไกร^{๑๑} ได้ศึกษาจากคนไข้ที่พยายามกระทำอติวิฆาตกรรม และเข้ามารับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช จำนวน ๓๓ คน โดยใช้วิธีสัมภาษณ์พร้อมทั้งให้การรักษาทางยา และให้คำปรึกษาหารือประกอบกับแบบสอบถาม ผลของการศึกษาปรากฏว่าการพยายามกระทำอติวิฆาตกรรมที่ไม่รุนแรงพบในคนไข้หญิงมากกว่าคนไข้ชาย คือคนไข้หญิง ๒๓ คน คนไข้ชาย ๑๐ คน ในเวลาที่ศึกษาเท่า ๆ กัน ในจำนวนนี้มีผู้ที่มีอายุต่ำสุด ๑๕ ปี สูงสุด ๕๕ ปี สภาพสมรสเป็นโสด ร้อยละ ๕๕ สมรสร้อยละ ๔๕ หย่าร้อยละ ๒ การศึกษาต่ำกว่าประถมศึกษา ๔ มีมากที่สุดคือร้อยละ ๔๔ อาชีพส่วนใหญ่ทำงานบ้านร้อยละ ๓๕ นอกนั้นเป็นอาชีพค้าขาย กรรมกร ช่างเสริมสวย ทำนาทำสวน นักเรียน ข้าราชการและพระ ส่วนวิธีการกระทำอติวิฆาตกรรมผลปรากฏดังตารางที่ ๑

ตารางที่ ๑ วิธีการที่ผู้พยายามกระทำอติวิฆาตกรรมเลือกใช้คิดเป็นร้อยละ

วิธีการ	อัตราร้อยละ
ยาแก้ปวด ยาอนาลย	๕๐
ยาฆ่าหนู	๑๕
ยาฆ่าแมลง	๑๗
ยาอื่น ๆ	๔
กรีดแขนตัวเอง	๓
กระโดดที่สูง	๓

^{๑๑}สมพร บุศราทิจ และเกรียงไกร แก้วเน็กรังษี โรงพยาบาลศิริราช (เอกสารที่ยังไม่เปิดเผย)

สาเหตุที่ทำให้เกิดการกระทำอันวิปริตวิประหลาด มีความแตกต่างกันในระหว่างเพศหญิง และเพศชาย ดังนี้

ตารางที่ ๒ เปรียบเทียบสาเหตุที่นำไปสู่การกระทำอันวิปริตวิประหลาดระหว่างเพศ คัด เป็นอัตราร้อยละ

สาเหตุ	อัตราร้อยละ	
	ชาย	หญิง
ชีวิตสมรสไม่ราบรื่น	-	๘๗
สูญเสียความรัก	๓๐	๘
ปัญหาการเงิน	๒๐	๘
ปัญหาการทำงาน	๒๐	-
ทะเลาะกันในครอบครัว	๑๐	๘
ถูกดูว่า	๒๐	๒๑
ทะเลาะกับเพื่อน	-	๑๓
ประสาทดลอน	๓	๘
สูญเสียญาติ	-	๘
ขาดที่อยู่อาศัย	-	๘

จากการศึกษาคนไข้เหล่านี้ในทางจิตวิทยาโรคนพบว่า คนไข้มีอาการของโรคดังนี้

ตารางที่ ๓ การวินิจฉัยโรคที่เกิดขึ้นแก่ผู้พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรม

อาการโรค	อัตราร้อยละ
อารมณ์ซึมเศร้า (Depression)	๓๘
บุคลิกภาพผิดปกติ (Personality disorder)	๒๗
อารมณ์รุนแรงชั่ววูบ (Impulsive act)	๒๑
โรคประสาท (Neurosis)	๖
โรคจิต (Psychosis)	๖
โรคจิตโรคประสาทอย่างอื่น (other psychiatric illness)	๓
ไม่พบว่า เป็นโรคใด ๆ	๓

ในการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องของผู้กระทำอัตวินิบาตกรรมในต่างประเทศนั้น ได้มีผู้ศึกษา
กันไว้มากถึงเช่น เมอร์ฟี และโรบิน (Murphy and Robins) ศึกษาถึงองค์ประกอบทาง
สังคมในผู้กระทำอัตวินิบาตกรรมที่มีอาการโรคอารมณ์ซึมเศร้า และอาการโรคพิษสุราเรื้อรัง โดย
เปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนี้กับประชากรทั่ว ๆ ไปของสหรัฐ พบว่ากลุ่มที่มีอาการโรค
พิษสุราเรื้อรัง มีอัตราผู้ทำการสมรสน้ำ และอัตราผู้หย่าร้างสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.๐๕ ในการเปรียบเทียบระหว่างเพศพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีอาการโรคอารมณ์ซึมเศร้าผู้หญิงอยู่ใน
สภาพเป็นหม้ายถึงร้อยละ ๒๕ หย่าร้างร้อยละ ๑๑ ในขณะที่ผู้ชายเป็นหม้ายร้อยละ ๒ หย่าร้าง

ร้อยละ ๕ คนใส่คอกอยู่ในอัตราเกือบเท่ากัน และในผู้กระทำอัตวินิบาตกรรมที่มีอาการโรคพิษสุรา
เรื้อรัง หญิงมีอัตราการทำร้ายสูงกว่าชาย คือหญิงร้อยละ ๕๐ ชายร้อยละ ๑๒ แต่ไม่มีหญิงที่เป็น
โสดเลย

เกรียร์ และ กันน์ (Greer and Gunn) ได้ศึกษาจากการเปรียบเทียบคนไข้ที่
พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรม และเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลทั่ว ๆ ไปจำนวน ๑๕๖ คน เป็น
คนไข้ที่เคยได้รับความทุกข์ยากจากการสูญเสียความมารดาในวัยเด็กจำนวน ๗๖ คน และคนไข้ที่ยังไม่
สูญเสียความมารดาเลยจำนวน ๘๐ คน ผลปรากฏว่าที่ระดับอายุ ๕๐ ปีขึ้นไป กลุ่มที่ยังไม่สูญเสียความ
มารดาเลย จำนวนผู้พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรมมากกว่ากลุ่มที่สูญเสียความมารดาในวัยเด็ก ใน
กลุ่มสูญเสียความมารดาในวัยเด็ก หญิงมีอัตรามากกว่าชาย คือ ๒.๖:๑ และในกลุ่มที่ไม่สูญเสียความ
มารดาเลยเป็น ๑.๘:๑ ซึ่งไม่มีความแตกต่าง สภาพสมรสไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติ แม้ว่าในกลุ่มที่ไม่สูญเสียความมารดาเลย มีอัตราเป็นโสดมากกว่ากลุ่มที่สูญเสียความมารดาในวัย
เด็ก ในด้านการแยกตัวจากสังคมพบว่าคนไข้ที่อยู่ตามลำพังอย่างน้อย ๖ เดือนก่อนเข้ารับการรักษา
ในโรงพยาบาล ทั้งสองกลุ่มมีความคล้ายคลึงกัน คือในกลุ่มที่สูญเสียความมารดาในวัยเด็กมีร้อยละ ๑๔
กลุ่มที่มาจากครอบครัวสมบูรณ์มีร้อยละ ๒๐

จากการศึกษาคนไข้ในโรงพยาบาลที่ซานฟรานซิสโก (San Francisco General
Hospital Psychiatric Service) ในปี ๑๙๕๖ - ๑๙๕๗ มอตโต (Motto)
ศึกษาจากคนไข้ที่พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรม ๑๙๓ คน แบ่งเป็น ๔ กลุ่ม ตามระดับความ

13

S. Greer, J.C. Gunn, " Attempted Suicides from Intact
and Broken Parental Homes ", The British Medical Journal, 2
(December, 1966), 1355 - 1357

14

Jerome A. Motto, " Suicide Attempts ", The Archives of
General Psychiatry, 13 (December, 1965), 516 - 520

รุนแรงของการกระทำ กลุ่มที่ ๑ แกล้งทำ ไม่มีผล เป็นอันตรายแก่ร่างกาย กลุ่มที่ ๒ ต้องใช้ยา
รักษาแต่ไม่มีอันตรายแก่ชีวิตและสุขภาพ กลุ่มที่ ๓ มีความรุนแรงพอที่เป็นอันตรายแก่ตนเอง กลุ่ม
ที่ ๔ การกระทำพยายามให้ถึงจุดจบชีวิตเช่นกระโดดจากที่สูง จากการศึกษานี้ของมอศโตครั้งนี้ได้
ลักษณะของผู้พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรมอย่างหนึ่งคือ ผู้หญิงพยายามกระทำอัตวินิบาตกรรมมาก
กว่าผู้ชาย คือหญิง ๑๑๘ คนต่อชาย ๕๕ คน ผู้ที่แต่งงานแล้วมีสถิติการกระทำอัตวินิบาตกรรมมากที่สุด
ผู้ที่เป็นหม้ายน้อยที่สุด อายุเฉลี่ย ๔๑ ปี

ที่ซานติเอโก (Santiago) ประเทศชิลี ชัวควี, เลมกัว, เลการ์เรตา และคอน
เตราส (Chuaqui, Lemkau, Legarreta and Contreras) ศึกษาจากผู้กระทำอัต
วินิบาตกรรม ๔๖๗ ราย พบว่าจำนวนผู้กระทำอัตวินิบาตกรรมผู้ชายมีเป็น ๓ เท่าของผู้หญิง และความ
สัมพันธ์ของอัตราแปรตามกับระดับอายุ คือผู้ชายอายุมากขึ้นยังมีอัตรากระทำอัตวินิบาตกรรมเพิ่มขึ้น
จากอัตราเฉลี่ย ๒.๒๕ ต่อประชากร ๑๐๐,๐๐๐ คนของซานติเอโก ในช่วงอายุ ๑๐ - ๑๔ ปีไปถึง
อัตราเฉลี่ย ๕๑.๔๔ ในช่วงอายุ ๒๕ ปีขึ้นไป ขณะที่ผู้หญิงมีอัตราสูงสุดในช่วงอายุ ๑๕ - ๒๔ ปี และ
อายุสูงขึ้นอัตราจะลดลง สำหรับวิธีการที่เลือกใช้กระทำอัตวินิบาตกรรมพบว่า ผู้ชายใช้ปืนมากที่สุด
คือร้อยละ ๓๔.๘๒ ขณะที่ผู้หญิงใช้ร้อยละ ๑๔.๒๓ ผู้หญิงใช้สารพิษมากที่สุดร้อยละ ๓๗.๖๕ เมื่อ
ผู้ชายใช้เพียงร้อยละ ๘.๘ วิธีการที่ผู้หญิงใช้น้อยที่สุดคือของมีคมและกระโดดจากที่สูง ผู้ชายใช้
สารเคมีน้อยที่สุด ส่วนผู้พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรมที่มีอาการสาหัส จำนวนผู้หญิงพยายามกระทำ
อัตวินิบาตกรรมมากกว่าผู้ชายคือ หญิง ๒๒๘ คน ชาย ๘๒ คน โดยส่วนรวมในช่วงอายุ ๑๕ - ๒๔ ปี
และ ๒๕ - ๓๔ ปี ผู้พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรมสูงสุด ส่วนวิธีการทั้งสองเพศเลือกใช้วิธีการที่
ไม่แตกต่างกันนัก และเลือกใช้ยาพิษมากที่สุดถึงร้อยละ ๔๔.๗๒ การได้ วิธีการขึ้นอยู่กับอาชีพด้วย
ซีเยอร์และฟลัด (Seager and Flood) รายงานการศึกษาเรื่องอัตวินิบาตกรรม

15
Constantino Chuaqui, Paul V. Lemkau, Adela Legarreta
and M. Angelica Contreras, " Suicide in Santiago, Chile ", The
Public Health Reports, 81 (December, 1966), 1109 - 1117

16
C.P. Seager and R.A. Flood, " Suicide in Bristol ",
The British Journal Psychiatry, 111 (October, 1965), 919 - 932

ในบริสตอล (Bristol) โดยศึกษาจากรายงานของผู้กระทำอัตวินิบาตกรรม ๓๕๕ ราย พบว่า คนที่อาศัยอยู่ในเมืองกระทำอัตวินิบาตกรรมเป็นอัตราส่วน ๔.๔ ต่อประชากร ๑๐๐,๐๐๐ คน คนที่อยู่ตามชนบทมีเป็นอัตรา ๖.๓ ผู้ชายกระทำอัตวินิบาตกรรมมากกว่าผู้หญิง และอัตราผู้กระทำอัตวินิบาตกรรมที่เป็นชายสูงขึ้นตามลำดับช่วงอายุ ผู้หญิงในช่วงอายุ ๒๐ - ๒๕ ปี มีอัตราสูงสุด เมื่อแยกตามสภาพสมรสพบว่าผู้ชายมีอัตราหายร้างสูงสุดคือ ๑๔๔.๔ ส่วนผู้หญิงอัตราการเป็นหม้ายสูงสุดคือ ๑๗.๗ คนโสดมีอัตราค่าสุดทั้งชายและหญิง วิธีการกระทำอัตวินิบาตกรรมส่วนรวมเลือกใช้แก๊สมากที่สุด ผู้ชายใช้วิธีแขวนคอเป็นอันดับรองลงมา ผู้หญิงใช้ยาและสารมีพิษ คนที่อาศัยในเมืองใช้แก๊สมากที่สุด คนที่อยู่ตามชนบทผู้ชายใช้วิธีแขวนคอ ผู้หญิงใช้ยาและสารมีพิษมากที่สุด ในช่วงเวลาที่มีผู้กระทำอัตวินิบาตกรรมสูงคือ เดือนมิถุนายน ผู้ชายกระทำอัตวินิบาตกรรมในวันพุธมากกว่าวันอื่น ๆ ส่วนผู้หญิงกระทำในวันศุกร์มากที่สุด

เนื่องจากญี่ปุ่นมีอัตราอัตวินิบาตกรรมสูงที่สุดในโลก โอฮาระ (Ohara) จึงได้ศึกษาตามองค์ประกอบที่ทำให้เกิดอัตวินิบาตกรรมจากความเห็นทางจิตเวช ๓ ด้านคือ สาเหตุที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมทางสังคม ทางชีววิทยา และทางจิตวิทยา จากองค์ประกอบที่เป็นสิ่งแวดล้อมทางสังคมพบว่า การพยายามกระทำอัตวินิบาตกรรมปรากฏสูงสุดในฤดูร้อน เดือนสิงหาคม และฤดูใบไม้ผลิ ระหว่าง มีนาคม - พฤษภาคม และจะลดลงในเดือนมิถุนายน ผู้กระทำอัตวินิบาตกรรมส่วนใหญ่เป็น คนอายุต่ำกว่า ๒๕ ปี ผู้ชายร้อยละ ๒๖ เป็นคนที่มีการงานและอาชีพไม่มั่นคง ร้อยละ ๒๔ มาจากครอบครัวระดับกลาง ร้อยละ ๒๖ มาจากครอบครัวระดับสูง ร้อยละ ๑๐ มาจากครอบครัวระดับต่ำ การขาดมารดาเป็นองค์ประกอบที่พบบ่อยกว่าขาดบิดา สาเหตุทางชีววิทยาพบว่า ผู้พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรมที่นำมารักษาในโรงพยาบาลธรรมดาเป็นโรคจิตซึมเศร้าที่เกิดจากอารมณ์หรือจิตใจ (Psychogenic depression) สูงสุดคือร้อยละ ๕๔.๔ ที่นำมารักษาในโรงพยาบาลโรคจิต เป็นโรคจิตซึมเศร้าที่เกิดจากโรครภายในร่างกาย (endogenic psychotic depression)

รอยละ ๒๕.๗ และโรคจิตซึมเศร้า เป็นลักษณะเด่นของ ผู้พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรม สาเหตุทางจิตวิทยาพบว่า นักศึกษาที่พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรมมีภูมิหลังว่า เคยเจ็บป่วยและต้องกรากาย นักเรียนระดับมัธยมมีปัญหาทางบ้าน และนักเรียนระดับวิทยาลัยมีความไม่เชื่อมั่นในอนาคต และเกลียดชังตนเองเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ

ไซเด็น (Seiden) ได้ศึกษาถึงลักษณะของ นักศึกษาที่กระทำอัตวินิบาตกรรม โดย ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย (University of California at Berkeley) จำนวน ๒๓ คน เปรียบเทียบกับเพื่อนร่วมชั้นที่ไม่เคยทำอัตวินิบาตกรรมพบว่า นักศึกษาที่กระทำอัตวินิบาตกรรมมีอายุสูงกว่านักศึกษาที่ไม่เคยกระทำอัตวินิบาตกรรม อัตราส่วนระหว่างเพศในกลุ่มที่กระทำอัตวินิบาตกรรม ผู้ชายเป็น ๓ เท่าของผู้หญิง สภาพสมรสส่วนใหญ่ไม่แต่งงาน ผู้กระทำอัตวินิบาตกรรมเลือกเรียนวิชาภาษาและวรรณคดีมากกว่าวิชาอื่น ๆ วิธีการที่ใช้กระทำอัตวินิบาตกรรมพบว่า ใช้ปืนรอยละ ๓๕ ยาพิษรอยละ ๒๖ ของมีคมในชั้นยศที่สุดคือรอยละ ๔

จากผลของการวิจัยข้างต้นทำให้ผู้วิจัยได้แนวคิดในการตั้งสมมุติฐานในการวิจัยครั้งนี้ว่า ในผู้พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรมในประเทศไทย อาจจะมี ความแตกต่างกันระหว่างเพศในเรื่องอายุ อาชีพ สภาพสมรส ระดับการศึกษา วิธีการที่ใช้กระทำอัตวินิบาตกรรม จำนวนครั้ง โดยผู้วิจัยจะทำการศึกษาในเรื่องดังกล่าว รวมทั้งสาเหตุที่เกิดขึ้นกับกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำผลมาเปรียบเทียบระหว่างเพศว่าเป็นไปดังสมมุติฐานหรือไม่ และเนื่องด้วยผู้ที่พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรม มักจะเป็นผู้ที่ตกอยู่ในความทุกข์ร้อน เพราะฉะนั้นก่อนระยะเวลากระทำอัตวินิบาตกรรม จะต้องมีการใช้กลไกทางจิต จึงควรจะได้ศึกษาถึงการใช้กลไกทางจิตก่อนระยะเวลากระทำอัตวินิบาตกรรมด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- ๑. ศึกษาอายุ อาชีพ สภาพสมรส การศึกษา ของผู้พยายามกระทำผิดวินัยการกรม
- ๒. ศึกษาเปรียบเทียบวิธีการ จำนวนครั้งที่พยายามกระทำผิดวินัยการกรม ระหว่าง

เพศ

- ๓. ศึกษาสาเหตุที่นำไปสู่การกระทำผิดวินัยการกรม
- ๔. ศึกษากลไกทางจิตของผู้พยายามกระทำผิดวินัยการกรมใช้ เมื่อ เกิดปัญหา

สมมุติฐานในการวิจัย

- ๑. อายุ อาชีพ สภาพสมรส การศึกษา มีความแตกต่างกันในระหว่างเพศชายและเพศหญิงของผู้พยายามกระทำผิดวินัยการกรม
- ๒. ผู้หญิงจะพยายามกระทำผิดวินัยการกรมมากกว่าผู้ชาย แต่จะใช้วิธีรุนแรงน้อยกว่าผู้ชาย
- ๓. ไม่มีความแตกต่างในการใช้กลไกทางจิตของผู้พยายามกระทำผิดวินัยการกรม ระหว่างเพศ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้มุ่งจะศึกษานักโทษผู้พยายามกระทำผิดวินัยการกรมโดยมีขอบเขตการวิจัยดังนี้

- ๑. กลุ่มตัวอย่าง เป็นผู้พยายามกระทำผิดวินัยการกรม และ เข้าทำการรักษาพยาบาลในโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า โรงพยาบาลศิริราช และ โรงพยาบาลศรีธัญญา
- ๒. กลุ่มตัวอย่างมีความรู้สึกลึกซึ้ง สามารถติดต่อกับบุคคลอื่นโดยใช้ภาษาสื่อความหมายได้

ข้อตกลงเบื้องต้น

- ๑. แบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นใช้ เป็นแนวทางในการค้นหากลไกทางจิตที่กลุ่มตัวอย่างใช้เมื่อเกิดปัญหาคับข้องใจได้
- ๒. การให้คำสัมภาษณ์ของกลุ่มตัวอย่างน่าจะเป็นที่เชื่อถือได้

๓. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นตัวแทนของผู้พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรมในประเทศไทยได้

ความจำกัดของการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ได้ควบคุมตัวแปรในด้านสภาพร่างกาย สภาพทางอารมณ์ แบบของบุคลิกภาพ อายุ สภาพของครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม

คำจำกัดความ

ผู้พยายามกระทำอัตวินิบาตกรรม หมายถึงคนไข้ที่กำลังรับการรักษาจากโรงพยาบาล และมีประวัติพยายามกระทำอัตวินิบาตกรรม

กลไกทางจิต (Defense Mechanism) หมายถึงพฤติกรรมที่กลุ่มตัวอย่างเคยใช้ตอบสนองเมื่อเกิดปัญหาตามที่ผู้วิจัยนำมาใช้สัมภาษณ์ โดยแบ่งออกเป็น ๖ ชนิดคือ สมนัย (Identification) อินโทรเจคชั่น (Introjection) การขับโทษ (Projection) ขบวนการหาเหตุผล (Rationalization) การก่อรูปปฏิกริยา (Reaction - Formation) การเก็บกด (Repression)

สมนัย หมายถึงการรับเอาแบบอย่างของบุคคลอื่นมาเป็นของตน เป็นการเลียนแบบให้เหมือนเพื่อให้ตนเองได้รับการยอมรับจากผู้อื่น เกิดความมั่นใจ เช่น ลูกชายทำตัวให้มีบุคลิกลักษณะแบบพ่อ

การขับโทษ เป็นการแก้ความผิดของคนที่เกิดความสบายใจโดยการกล่าวโทษผู้อื่น เช่น คนคิดเหล้า จะแก้ตัวว่าที่ของดื่มเหล้าเพราะเมื่อหน้าภรรยาขี้บ่น

ขบวนการหาเหตุผล เป็นการหาเหตุผลซึ่งผิดไปจากความเป็นจริงมาป้องกันตนจากข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อรักษาหน้าไว้ เช่น นักเรียนที่สอบตกจะอ้างว่าสอบตกเพราะสุขภาพไม่ดี

การก่อรูปปฏิกริยา เป็นพฤติกรรมที่ผิดเบี่ยงไปจากความจริงใจที่มีอยู่ในส่วนลึกของจิตใจ ให้เป็นไปในทางตรงกันข้าม เช่นแม่เลี้ยงเกลียดลูกเลี้ยง แต่แสดงออกไม่ได้ เนื่องจากสังคมจะตีตีเนียน จึงแสดงออกว่ารักลูกเลี้ยงมากเป็นพิเศษ

- การ เก็บกด. เป็นการ สะกดกลั่นความรู้สึกที่ก่อให้เกิดความไม่สบายใจไว้ภายในจิตใต้สำนึก เช่นการที่คนพยายามจะลืมเหตุการณ์ในอดีต
- อินโทร เจคชั่น เป็นขบวนการที่คนกระทำด้วยตนเองแทนบุคคลอื่นที่ก่อให้เกิดความคับข้องใจ เช่น โกรธพ่อแม่ และกระทำตอบไม้ไ้ก็เลยทำโทษตนเองแทน
- วิธีการ หมายถึงวิธีการที่ผู้พยายามกระทำอิทธิบาทกรรมใช้กระทำตนเองในครั้งผู้สุดท้าย สาเหตุที่นำไปสู่การกระทำอิทธิบาทกรรม หมายถึงความคับข้องใจอันเป็นประเด็นสำคัญที่สุด ตามที่ผู้พยายามกระทำอิทธิบาทกรรมบอกเล่า.

004918